

27. marts – Starptautiskā teātra diena

Dzīvot kopā ar kolektīvu

Šovakar, atzīmējot Starptautisko teātra dienu, limbažniekus uz tematisko vakaru aicina Ausekļa Limbažu Tautas teātra kolektīvs. Skatītājiem būs iespēja vērot senāku un jaunāku iestudējumu fragmentus, bet pašiem kolektīva dalībniekiem šis pasākums visai nozīmīgs, tāpēc rūpīgi gatavots. Profesionālo režisoru pulkam drīz pievienosies Tautas teātra dalībnieks Aivars Martinsons, un šovakar skatītājiem dota iespēja vērtēt viņa diplomdarbu.

Starptautiskajā teātra dienā gribētos godināt tos cilvēkus, kas devuši neatsveramu ieguldījumu pašdarbības mākslas attīstībā – V. Un J. Āžus, E. Lēnmani, A. Epermani, S. Sproģi, N. Graumani, M. Lapiņu, V. Miķelsonu un H. Kokali. Vajadzīgs milzu entuziasms, lai pārvarot darba un sadzīves grūtības, darbotos Tautas teātrī. Taču pašiem aktieriem tas zināms vislabāk un skaļi vārdi šobrīd nebūs vietā. Viņu vienīgā alga – skatītāju atsaucība. Un kā gan var atteikties no izbraukumiem, ja skatītāji aktierus uzņem tā, kā tas, piemēram, pavisam nesen bija Mērniekos....

Taču Tautas teātrī darbojas ne tikai aktieri, režisori, ko iepazīst Limbažu publika, kā arī tuvāku un tālāku rajonu pašdarbības mākslas cienītāji. Hortenzija Kokale, piemēram, uz skatuves dēļiem, lai atveidotu kādu lomu, kā pati saka, kāju nav spērusi. Tomēr – gandrīz visa viņas apzinīgā dzīve ir saistīta ar Limbažu teātri. Limbažos H. Kokale par frizieri nostrādājusi četrdesmit gadus, puse no tiem – saistībā ar pašdarbības teātra dzīvi. Gribējās pajautāt ilggadējajai frizierei, kas viņu saista šajā kolektīvā, kas dod gandarījumu garum garus vakarus pavadīt nervozā steigā, kārtējot aktieru frizūras, gatavojot parūkas, lauzot galvu par to, kā vajadzētu izskatīties vienas vai otras lomas atveidotājam. Par šādu jautājumu H. Kokale nedaudz apmulsust. Brīdi padomājusi, atbild pavisam īsi: „Man ļoti patīk”.

Lēni ritinās atmiņu kamolītis. Teātra friziere atceras tādus Limbažu pašdarbnieku iestudējumus, kā „Pūt, vējiņi!”, Mīla stiprāka par nāvi”, „Skapēna nedarbi”, „Divu kungu kalps”, „Rudens rozes”. Tajos ieguldīts liels darbs. Frizūras vajadzēja piemērot lugās attēlotajam laikmetam, varoņu raksturam. Šeit bija, ko palauzīt galvu, mācīties.

Par to gandarījumu... H.Kokale uzskata, ka tas viņai par izdevušos izrādi ir ne mazāks kā pašiem aktieriem. Pats galvenais, ka var redzēt savu roku darbu. Klients, frizētavā rūpīgi saposts, aiziet un iejūk uz ielas gājēju pulkā. Cilvēkam, protams, ir labs garastāvoklis, jo viņš kļuvis pievilcīgāks. Un sagādāt šādu patīkamu mirkli sievietei, kas atnākusi uz frizētavu, ir prieks. Bet teātrī par labu aktietu spēli, par viņu pievilcīgo izskatu prieks ir skatītāju simtiem.

Otrs, ko H.Kokale uzskata par svarīgāko – tā ir dzīve kolektīvā. Limbažu Tautas teātrim izveidojies tik daudz skaistu tradīciju, pašdarbniekus šeit vieno tāds draudzīgs sirds siltums, ka nebūt nav grūti atteikties no kāda ģimenē iecerēta pasākuma.

H.Kokale piedalījies visās skatēs, kurās Limbažu Ausekļa Tautas teātris devies „kaujās” ar citiem kolektīviem. Nereti gūtas uzvaras, izcīnītas godalgotas vietas. Tie ir bijuši lieli svētki visiem kolektīva pašdarbniekiem.

H. Kokale kā lieklu dārgumu glabā balvas, kas gūtas no Tautas teātra – grāmatas, suvenīrus. Sakrāts bagātīgs fotomateriālu klāsts no lugu iestudējumiem.

Tā, kā saka, ir parādes puse. Ikdienu ir darbs. Rūpīgs, varbūt pat apnicīgs, kārtējot un labojot parūkas, bizes, šenjonus. Jāpiebilst, ka jaunākajos iestudējumos frizierm uzdevums vienkāršāks. Aktieriem nav vajdzīgi sarežģīti matu sakārtojumi. Arī no izbraukumiem H.Kokale pamazām atsakās. Viņa sagatavojumsi sev vietnieci. Tā ir friziere Irma Kalniņa. Veikla, apsviedīga un, pats galvenais – mīl teātri. Ceļš uz kultūras namu H. Kokalei ir ierasts. Atrasties starp pašdarbības aktieriem, entuziastiem – tie ir svētki.

S.BALDIŅA